

in deze dagen, daar te lande, van duizenden lippen zal worden aangeheven.

Geen uiterlijk eereteken versierde zijne borst: hij had dit wel verdiend, maar heeft het anderen nogtans nimmer benijd.

Het Koninklijk-Nederlandsche Instituut, de groote verdiensten van WILMS erkennende, benoemde hem, al dadelijk bij de oprigting in den jare 1808, tot Lid harer afdeeling van Schoone Kunsten. Tot aan zijnen dood was hij aan de Vierde Klasse gehecht: en inderdaad, zij verliest in hem, in alle opzichten, een vriend, een der waardigste, onpartijdigste, welwillendste, ijverigste harer Leden.

Ja, aandoenlijk was het voor ons, den bijna geheel van gezigt beroofden 75jarigen grijsaard, even vurig en helder van geest als immer, tot slechts weinige dagen voor zijnen dood, in ons midden werkzaam te zien.

Zóó was WILMS in het Instituut, zóó was hij in al zijne betrekkingen, zóó in geheel zijn leven.

Matig en regtvaardig, nederig en gediensig zonder eigenbelang, kenner van vele wetenschappen, hoogschatter van geleerden, braaf vader, opregt en standvastig vriend: ziedaar wat allen, die kunde en braafheid op prijs stellen, in hem zullen erkennen: ziedaar, wat de indrukwekkende grafschouwen, door zijne kunstbroederen, en met name door het Genootschap *Cecilia*, als een laatsten afscheidsgroet aan vader WILMS toegebracht, op den 24sten Julij 1847 in de Zuiderkerk alhier, te beteekenen hadden: ziedaar wat de Vierde Klasse van het Koninklijk-Nederlandsche Instituut hier openlijk als eene hulde ter zijner nagedachtenis wilde bevestigen.

Het tweede verlies, dat de Klasse geleden heeft, was het overlijden van Jonkheer **M^r. HENDRIK SIX**, Heer van **Hillegom**.

Uit een oud en aanzienlijk geslacht op den 4ten September 1790 binnen deze stad geboren, genoot hij eene onbekrompene, zorgvuldige en geleerde opvoeding. Hierdoor was hij boven zoo vele

anderen in de gelegenheid zich algemeene kundigheden te verwerven, waarvan hij meermalen in zijn leven de bewijzen gaf.

Van zijne vroegste jeugd af, was het bovenal de *Botanie* die hem bezig hield: hiervoor leefde hij. Aan de cultuur der planten wijdde hij steeds zijne vrije uren, en bragt allengs eene overschoone verzameling van planten en gewassen, van heerlijke plaatwerken, ja, eene zoo veel mogelijk volledige Botanische Bibliotheek bijeen.

Geen wonder, dat het Stedelijk Bestuur dezer stad, zijne kunde en verdienste erkennende, hem tot Kommissaris van den *Hortus-Botanicus* hier ter stede benoemde, welke betrekking hij tot zijnen dood met het grootste genoegen en de grootste belangstelling heeft waargenomen.

De naam van SIX wordt steeds in de kunstwereld met achting genoemd. Bij de beschouwing toch van REMBRANDTS heerlijke kunstgewrochten, denkt men onwillekeurig met een dankbaar gevoel aan des kunstenaars grooten beschermer en warmen vriend, den Burgemeester JOAN SIX: aan hem, die REMBRANDT zoo krachtadig ondersteunde, aanvuurde en bemoedigde, en door wiens edele handelingen gewis zoo menig meesterstuk in het aanzijn is geroepen en gelukkig werd tot stand gebragt: meesterstukken, ja wonderen, die REMBRANDT tot den prins der Nederlandsche schilderschool en tot den wereldberoemden kunstenaar verheven hebben. De liefde voor de schilderkunst is bij de nakomelingen van den waardigen burgervader niet verdwenen. Immers de voortreffelijke kunstwerken, in dit geslacht met de meeste zorg bewaard en door ons ontslapen Medelid nagelaten, mogen daarvan ten bewijze strekken. Ook hij beschouwde die stukken als een waren schat, en betoonde immer daarvoor de meeste ingenomenheid te bezitten. De kunstvoortbrengselen van vroegere dagen, en in het bijzonder die der oude Hollandsche school, stonden, en te regt, zeer hoog bij hem aangeschreven: voor die zijner tijd- en landgenooten, gevoelde hij minder opgewektheid, en week in dit opzigt van zijnen voorzaat af.

Inderdaad, men mag de kunstverzameling van den Heer six wel voortreffelijk noemen, vooral sints zijne huwelijksvereeniging met de kunstlievende LUCRETIA JOHANNA VAN WINTER, die uit haars vaders rijke nalatenschap van schilderstukken van den eersten rang, de verzameling aanzienlijk heeft vermeerderd en daaraan eigenlijk die hoogst belangrijke uitbreiding heeft gegeven, waardoor dit kabinet eene waarlijk Europeesche vermaardheid heeft verworven. Hopen wij dat zijne beide zonen den roem van hun geslacht zullen handhaven, en dat zoo vele kunstjuweelen (waaronder wij eeniglijk de beide heerlijk schoone afbeeldsels van Burgemeester six en zijne vrouw behoeven te noemen: stukken, die nergens hunne wederga kunnen vinden, die de hoogste volkomenheid bezitten, en waarvoor alleen de eenige REMBRANDT een standbeeld waardig is) hopen wij, zeg ik, dat deze stukken, met de CUYPEN, de HOBBEEMA's, de RUISDALEN, de DOU's, in één woord, dat geheel de verzameling nimmer onzen Vaderlandschen grond verlaten moge.

De Heer six was tot vele eervolle bedieningen geroepen: hij was Lid van de Ridderchap der Provincie Noord-Holland, Lid van den Raad der stad Amsterdam, Lid van den Raad van Bestuur der Koninklijke Akademie van Beeldende Kunsten, en ook sints den jare 1838 als Lid aan de Vierde Klasse van het Koninklijk-Nederlandsche Instituut verbonden.

Al deze betrekkingen heeft hij, zoo veel zijne gezondheid zulks toeliet, met de meeste naauwgezetheid en ijver vervuld.

In deze Klasse was hij steeds tot het einde zijns levens een werkzaam en belangstellend Medelid, en leidde tot aller genoegen meer dan eens hare Openbare Vergadering.

Jonkheer six *van Hillegom* bezweek aan eene kwijnende ziekte op den 24ten Augustus 1847, op zijn buitenverblijf *Hilwerbeek*, te 's *Gravenland*, in den ouderdom van 58 jaren.

Eindelijk hebben wij nog het verlies voor de Klasse van een harer Geassocieerden te vermelden: van hem, dien zij slechts weinige jaren onder hare Leden heeft mogen tellen: een verlies,